

XIX. évfolyam 2. szám

2017. június

Egy évforduló margójára...

Nyári hőség keltette délibáb fodrozódik az Ipoly széles lapályán, tikkadt nyugodtságot árasztva széjjel a rét s mező zajos univerzumában. Az Ipolyon túl, mint elérhetetlen révületek kéklőn törnek büszkén magasba a hajdani vármegye büszke ormai, strázsaként vigyázva az alatt elterülő vidék nyugalma.

Csend van... Ma már nem hallatszódna az imák, a kiabálások, sikolyok, melyek magyar testvéreink szájából törtek meghallgatatlanul a Mindenható és a nagyvilág felé, amikor idegen hatalmat erőltettek ősi szülőföldjükre. 97 évvel ezelőtt az éltető és összekötő Ipolyból családokat, rokonságot, barátokat elválasztó fal lett. Fal, melyet pár évvel később a történelem ideiglenesen lebontott, majd pedig erősebb materiákból újjahúzott, keserves időket hozva az ott maradtak fejére.

Ma már nincsenek határok; oly értelemben amint az elválasztott bennünket a túloldalt ragadt testvéreinktől évtizedekkel ezelőtt! Ma már sajnos – ami talán súlyosabb – az „anyaországi” magyarság fejében vannak határok, melyeket annál nehezebb lebontani. Azok a korlátok, melyek románnak, szlováknak, ukránnak etc. titulálják az évszázados magyar felmenőkkel, magyarul beszélő; csak éppen nem Magyarországon lakó magyarságot. Mindeközben elfelejtjük, elfelejtettük, hogy nekünk is sok rokonunk tapodtat sem mozdulva, mint Pilátus a Credóba kerültek egy új rendszer markai közé.

És mégis; bár egyre fogyatkozó számban, de a mai napig élnek ezek a közösségek, és hűen őrzik magyarságukat. Őrzik és óvják – több-kevesebb sikerrel – mindazt, amit őseik hagytak rájuk.

Ezen évforduló kapcsán ki mást is idézhetnénk, mint gróf szentgyeydi és cegei Wass Albertet, az erdélyi magyar irodalom nagyját:

WASS ALBERT: Üzenet haza

Üzenem a háznak, mely fölnevelt:
ha egyenlővé tesz is a földdel,
nemzedékek örváltásain
jönnek majd újra boldog építők
és kiássák a fundamentumot
s az erkölcs ősi, hófehér kövére
emelnek falat, tetőt, templomot.

Jön ezer új Kőműves Kelemen,
ki nem hamuval és nem embervérrel
köti meg a békesség falát,
de szenteltvízzel és búzakenyérrel
és épít régi kőből új hazát.
Üzenem a háznak, mely fölnevelt:
a fundamentom Istentől való
és Istentől való az akarat,
mely újra építi a falakat.
A víz szalad, a kő marad,
a kő marad.

És üzenem a volt barátainak,
kik megtagadják ma a nevemet:
ha fordul egyet újra a kerék,
én akkor is a barátjok leszek
és nem lesz bosszú, gyűlölet,
harag.
Kezet nyújtunk egymásnak és
megyünk
és leszünk Egy Cél és Egy Akarat:
a víz szalad, de a kő marad,
a kő marad.

Üzenem az otthoni hegyeknek:
a csillagok járása változó.
És törvényei vannak a szeleknek,
esőnek, hónap, fellegeknek
és nincsen ború, örökkévaló.
A víz szalad, a kő marad,
a kő marad.

Üzenem a földnek: csak teremjen,
ha sáska rágja is le a vetést.
Ha vakond túrja is a gyökeret.
A világ fölött öröködik a Rend
s nem vész magja a nemes
gabonának,
de híre sem lesz egykor a
csalánnak;
az idő lemarja a gyomokat.
A víz szalad, a kő marad,
a kő marad.

Üzenem az erdőnek: ne féljen,
ha csattog is a baltások hada.
Mert erősebb a baltánál a fa
s a vérző csonkból virradó
tavaszra
új erdő sarjad győzedelmesen.
S még mindig lesznek fák, mikor a
rozsdá
a gyilkos vasat rég felfalta már
s a sújtó kéz is szent jóvátétellel
hasznos anyaggá vált a föld
alatt...
A víz szalad, a kő marad,
a kő marad.

És üzenem mindenkinek,
testvéreim, rokonaim, idegenek,
gonoszoknak, jóknak, hűségeseim és
alávalónak,
annak, akit a fájás üz és annak,
kinek kezéhez vércseppek
tapadnak:
vigyázzatok és imádkozzatok!
Valahol fönt a magos ég alatt
mozdulnak már lassan a csillagok
s a víz szalad és csak a kő marad,
a kő marad.

Maradnak az igazak és a jók.
A tiszták és békességesek.
Erdők, hegyek, tanok és emberek.
Jól gondolja meg, ki mit
cselekszik!

Likasszák már az égben fönt a
rostát
s a csillagok tengelyét olajozzák
szorgalmas angyalok.
És lésszen csillagfordulás megint
és miként hirdeti a Biblia:
megméretik az embernek fia
s ki mint vetett, azonképpen arat.
Mert elfut a víz és csak a kő
marad,
de a kő marad.

Bajorerdő, 1948.

K.K.

Közhírré tétetik

A Képviselő-testület ülésein történt

Március 30-i ülésén módosította a képviselő-testület az étkeztetési ellátás nyersanyagköltségeiről és térítési díjakról szóló 5/2015.(III.27.) önkormányzati rendeletét. A gyermekélelmezés 2017. évi nyersanyagköltségének emelése nem vált szükségessé, de a vendégétkezés megszüntetésre került, mivel a jogszabályok szerint vállalkozási tevékenységnek minősül.

Jóváhagyta a testület az önkormányzat 2017. évi közbeszerzési tervét, valamint jogszabályi változás miatt módosította a közbeszerzési szabályzatát. Jóváhagyásra került a Ludányhalászi Mesekert Óvoda továbbképzési programja, továbbá az önkormányzat 2016. évi belső ellenőrzési jelentése.

Kiválasztásra kerültek a Ludányhalászi ravatalozók felújításához a kivitelezők. A döntés alapján mindkét ravatalozó építómesteri munkáit a FUL GENERÁL BUILDING Kft. (Ludányhalászi), az ács-állványozói munkákat Laczkó Tamás vállalkozó (Rimóc), a villanszerelési munkákat a Beszkid Elektro Kft. (Szécsény) végzi.

Döntés született arról is, hogy a Petőfi utat teljes, térkép szerinti hosszában felújítja az önkormányzat, és a pályázati projektben szereplő 149 m-es útszakaszon felüli rész felújítását saját forrásból valósítja meg az önkormányzat. A munka elvégzésére június hónapban kerül sor a Zöld úttal és a 633 hrsz-ú úttal együtt.

Sor került az önkormányzati étkeztetési fejlesztések támogatása pályázati projekt keretében a Ludányhalászi Mesekert Óvoda konyhai eszközök beszállítójának kiválasztására is, a nyertes ajánlattevő a Skill Trade Kft. (Budapest) lett. Árajánlat alapján a konyha gépészeti munkáira a Pothoroczki Épületgépészeti Kft. (Szécsény), a villanszerelési munkák elvégzésére a Beszkid Elektro Kft. (Szécsény) került kiválasztásra, illetve kapott megbízást.

Megtárgyalta a képviselő-testület a Ráday Gedeon Általános Iskola igazgatójának az iskola előtt gyalogátkelőhely kijelölésére vonatkozó kérelmét. Mivel a kérelemben megjelölt helyen gyalogátkelőhely létesítéshez járda építés szükséges, ami építési engedély köteles tevékenység, ezért a testület nem támogatta a kérelmet, és megbízta a polgármestert, hogy A Közütnál kezdeményezze „Vigyázz gyalogos közlekedés” közlekedési tábla kihelyezését.

Az **április 27-én** megtartott ülésen megtárgyalta és elfogadta a képviselő-testület a Ludányhalászi Közös Önkormányzati Hivatal 2016. évi munkájáról készült beszámolót.

Ugyancsak elfogadásra került a gyámügyi igazgatási tevékenységről szóló, valamint a Család- és Gyermekjóléti Szolgálat 2016. évi munkájáról szóló beszámoló.

Alapítóként döntött a képviselő-testület a Ludányhalászi „Iskoláért” közalapítvány alapító okiratának módosításáról, ami a kuratórium tagjainak lemondása miatt vált szükségessé.

A kuratórium összetétele a következő:

Elnök: Kovács Gábor Károlyné 3188 Ludányhalászi, Szent István út 128.

Tagjai: Lucza Márta 3188 Ludányhalászi, Rákóczi út 119/C.

Majcherné Akucs Judit 3188 Ludányhalászi, Szent István út 48.

Bárány Henrietta 3188 Ludányhalászi, Kossuth út 1.

Deák Annamária 3188 Ludányhalászi, Losonci út 24.

A képviselő-testület korábbi döntése alapján az önkormányzat megállapodást kötött Szécsény és Térsége Humánszolgáltató Központtal a Ludányhalászi ellátási területén foglalkoztatott szakképzettséggel nem rendelkező 3 fő közalkalmazott képzési költségeinek támogatása érdekében. A megállapodás mellékletét képező tanulmányi szerződésben a képzítés megszerzésének időpontja legkésőbb 2017. január 31. volt. Az érintett közalkalmazottak kérésére, ezen időpontot 2017. szeptember 30-ra módosította a testület.

Megbeszélte a képviselő-testület a június 10-én megrendezésre kerülő XI. Falunap és a III. Elszármazottak találkozója rendezvények előkészítése és lebonyolítása kérdéseit is, a színvonalas megrendezés érdekében kérte a polgármester a képviselők aktív közreműködését.

Tájékoztatást adott a polgármester a hulladékgazdálkodási közszolgáltatás átszervezéséről is. A szemétszállítás az átszervezés ideje alatt is folyamatos lesz, az integrációs folyamatok a lakosságra nézve hátrányos következményekkel nem járnak.

Közhírré tétetik

Ludányhalászi Község Önkormányzatának Képviselő-testülete tisztelettel meghívja Önt és kedves családját a Ludányhalászi 2017. június 10-én megrendezésre kerülő XI. Ludányhalászi Falunapra és III. Elszármazottak Találkozójára!

Program

8.30-tól – Horgászverseny az Öreg tavon
nevezés a helyszínen 6.30-7.00-ig
9.30 – Kispályás labdarúgó bajnokság
11.00-tól - Az elszármazottak találkozójára érkezett vendégek regisztrációja
12.00 – Ünnepi szentmise a Szent András templomban a Ludányhalászi elszármazottakért és községünk lakosságáért
13.30 – Elszármazottak találkozójára érkezett vendégek köszöntése
Községünkben elszármazottak illetve községünkhöz kötődők előadása
- Szeles János és népi zenekara
- Varga Ivett énekes
14.30 – 1956-os emlékmű avatása
14.45 – Horgászverseny és kispályás labdarúgás eredmény hirdetése és díjazása

15.00 – Timi –Tanya lovas bemutatója
15.45 - A helyi Általános Iskola diákjainak fellépése
16.15 - VIVA Tánciskola növendékeinek bemutatója
Nagy Mária és Kis Tamás Kristóf
16.30 – Maklári Bosch Kötelugró Klub előadása
17.00 – Nyugdíjba vonuló önkormányzati dolgozó köszöntése
17.30 - Havanna Táncstúdió fellépése
18.00 – A szécsényi Palóc Néptáncgyűttes műsora, kísér a FOLT Zenekar
18.30 – Polgárőrök köszöntése
19.00 – Kristóf Katalin és Milán fellépése
20.00 – Tombola
21.00 – ZANZIBAR élő koncert
23.00 – Buli kifulladásig – zenél: Oláh Urbán

A rendezvény ideje alatt az alábbi kiállítások tekinthetők meg:

- Némethné Jancsi Ilona kétszeres Magyar Kézműves Remek díjjal kitüntetett gobelinkészítő és textilszobrász kiállítása
- Deák Annamária (Mitac Annamária) baba-kiállítása
- A községben előző években megtartott rendezvényekről készült fotó kiállítás
- A Ráday Gedeon Általános Iskola kiállítása

Bérmálkozás és elsőáldozás Ludányhalászi

Dr. Varga Lajos Váci Egyházmegyei segédpüspök úr szolgáltatta ki június 4-én a Ludányhalászi Szent András plébániatemplomban a bérmálás szentségét a következő fiataljaink részére:

Bérmálkozók:

Oravecz Titusz
Gyöngyhalmi Mónika
Bene András Zoltán
Bakó Dániel
Klincsek Veronika
Deák Zsanett
Kovács Bence (Szécsényfalu)

Június 5-én került sor, szintén a Szent András plébániatemplomban, az elsőáldozásra.

Elsőáldozók:

Oláh Fanni
Győri Bianka
Pusztai Dorottya
Berki Amanda
Horti Marcell

Közhírré tétetik

Rövid sarok

- Tájékoztatjuk településünk lakosságát, hogy ismét változás történt a falugazdász feladatok ellátásában.
Falugazdász: Varga Zoltán, telefonszáma: 06-70/4363473
Ügyfélfogadás: 3170 Szécsény, Erzsébet tér 1. Időpont: előzetes egyeztetés alapján.

Az óvodai konyha felújításának időartama alatt – 2017.06.26-tól 2017.08.27-ig – az óvodás gyermekek az általános iskola épületében kerülnek elhelyezésre. Az óvodai szünet időtartama: 2017. augusztus 7-től 27-ig.

A kötelező nyári szünidei étkeztetés az iskolában lesz biztosítva.

A házi szociális étkeztetésben az eddigiekhez képest annyi változás lesz, hogy az ebéd elvitele nem az óvodából hanem az iskolából történik.

Majális Szécsénykovácsiban

A Szécsénykovácsi Önkormányzat meghívta községünk lakosságát a 2017. május 1-jei Kistérségi Majális ünnepségre, mivel előző években ők is megtisztelték településünket jelenlétükkel. Ludányhalászból mintegy 30 fő látogatta meg a rendezvényt, akik remekül szórakoztak a délután folyamán. Házigazdáink egy tál gulyáslevessel vendégül láttak minden résztvevőt. A helyszínre történő oda- és visszaszállítást az önkormányzat biztosította.

Anyák napi ünnepség

Május 7-én a hagyományokhoz híven, az Óvoda és az Általános Iskola megtartotta az Anyák napi ünnepséget a Művelődési Házban. A kisebb és nagyobb gyermekek lelkesen készültek a műsorra, hogy méltó módon felköszöntsék az édesanyákat és a nagymamákat. A gyerekek énekekkel, versekkel és zenés műsorokkal lepték meg az ünnepelteket.

Köszönjük a pedagógusok munkáját, hogy betanították a kis szereplőket, akik ilyen megható és szeretetteljes műsort mutattak be.

Horkai ravatalozó felújítása

Örömmel értesítjük a Tisztelt Lakosságot, hogy az adóssághozzájárulási kiemelésből kiharadt települések támogatása projektünk félidejéhez ért. A munkálatok ütemterv szerint haladnak. Immáron teljes egészében elkészült a horkai ravatalozó felújítási munkálata. A külső-belső megújulást egy gyönyörűen kidolgozott előtető és egy újonnan épített lélekharag egészítette ki. A ravatalozó felszentelése a teljes projekt befejeztével történik, együtt a halászi ravatalozóéval.

Közhírré tétetik

Óvodai hírek

Március végén nagycsoportosainkkal előkészítő órán vettünk részt az iskolában. Áprilisban két nyílt nap keretében volt lehetőségük a szülőknek bepillantani az óvodai életbe. Az oviban megrendezett mese délelőttön az iskolás gyermekek meséit hallgathattuk.

Május 7-én közösen köszöntöttük az édesanyákat, nagymamákat a Művelődési házban.

Évzárónkat és ballagásunkat május 26-án tartottuk az óvodában, 13 ballagó gyermekünkől búcsúztunk. A nagycsoportosok néptánc bemutatóval, a középső csoportosok „A gomba alatt” című mesejelenettel, a legkisebbek pedig mondókákkal és dalokkal készültek.

Május 30-án került megrendezésre a gyermeknap, melynek alkalmából

kirándulni vittük az ovisokat Ipolytarnócra.

A következő évre 6 leendő óvodás iratkozott be.

A nyári időszakban, a konyhai felújítás miatt június 26-tól, augusztus 04-ig a helyi általános iskolában lesz biztosítva az óvodai felügyelet. Az óvodai leállás augusztus 07-től, augusztus 25-ig tart. A szünet utáni első óvodai napunk augusztus 28-a lesz. Óvónői létszámunk a tavasz folyamán 1 fővel csökkent, mivel Demus Ottóné, Zsuzsa óvónéni nyugdíjba vonulása előtti felmentési idejét tölti. Ezúton is köszönjük a sok éves munkáját, jó egészséget és hosszú, boldog nyugdíjas éveket kívánunk Neki!

Ádámné Nagy Tímea
óvodavezető

Iskolai hírek

Mozgalmas hónapok vannak mögöttünk. Számtalan versenyen vettek részt diákjaink, akik szép eredményeket értek el. A Nógrádmegyerben megrendezésre kerülő Mikszáth Napokon Oláh Nikolasz (3. osztály) népdaléneklésben különdíjas lett, Nagy Csenge (2. osztály) szépen olvasó versenyen 2. helyezést ért el. Kovács Virág (7. osztály) rajza különdíjban részesült, Kovács Bence (7. osztály) alkotása pedig 2. helyezést ért el. Gratulálunk Nekik és felkészítő tanáraiknak is!

A nyári szünetben sem lesz iskolánk üres, hiszen a konyha felújításának időtartama alatt az óvodások veszik birtokba termeinket, reméljük, jól fogják magukat itt érezni.

Szintén az iskolában fog megvalósulni az Erzsébet-tábor keretein belül egy napközis tábor. Kedvező elbírálás esetén a gyerekek öt napot töltenek az iskolában pedagógus-felügyelet mellett, amikor a jókedvé, a szórakozás és a játéka lesz a főszerep, a könyvek kicsit pihenni térnek.

A tanév befejeztével következnek a pihenés napjai. Köszönjük a szülőknek a sok segítséget, külön kiemelve Oravecz Károlynét (Szilvit), a szülői szervezet elnökét, akinek a támogató munkájára

mindig számíthattunk. Köszönjük azoknak is, akik bármi módon részt vettek iskolánk életében, szépítésében. Örültünk, mert a szülők közül egyre többen jöttek el rendezvényeinkre, bízunk benne, hogy a következő tanévben még többet találkozhatunk velük, hiszen a gyerekek fejlődése, tanulmányi előre haladása mindannyiunk közös érdeke.

Kellemes nyarat kívánunk mindenkinek!

Kormány Zsoltné
intézményvezető
32/456-008

Kihívás napi maraton futás

Sorsok, emberek

Zsuzsa óvó néni

Őszintén megvallva, nem szeretek riportot készíteni. Nem az én műfajom. Am, amikor megtudtam, hogy Demus Ottóval kellene elkészítenem egy anyagot, szívesen vállaltam.

Már telefonos időpont egyeztetésünkkor szóba került találkozásunk apropója. Így hát nem okoztam nagy meglepetést, amikor megérkeztem, nógrádszakáli otthonukhoz, ahol rég nem látott kedves vendégként fogadtak.

Am ahogy helyet foglaltam a nappali egyik nagy foteljában, úgy éreztem magam mint egy kis óvodás, akinek az óvó néni éppen Jancsi és Juliskából, vagy talán Öreg néne őzikéjéről mesél! – Azonban régmúlt gyermekkorom álmoképei hirtelen elszálltak s máris én voltam, aki kérdez, Zsuzsa óvó néni pedig a válaszadó!

- Mikor döntötted el, hogy óvónő leszel, s hogyan indult el pályafutásod?

- Elég korán, hiszen mindig is szerettem a gyerekeket. A szakközépiskolába óvónőképző szakra jelentkeztem, azonban helyhiány miatt átirányítottak egészségügyi szakra, amelyet sikeresen el is végeztem. Mivel szívem vágya továbbra is az volt, hogy gyermekekkel foglalkozhassak, „bekopogtattam” a ludányhalászi óvoda ajtaján, ahová határozott időtartamú szerződéssel fel is vettek Mecseki Péterné helyére, aki szülési szabadságra ment.

- Mesélj egy kicsit karriered további alakulásáról, kollégáidról, munkatársaidról!

-1982-84-ig levelező tagozaton, Kecskeméten elvégeztem a főiskolát. Minden óvónő fiatal volt. Mindent közösen végeztünk, mindenben számíthattunk egymásra és mindenben segítettük a másikat. Az eltöltött évek még jobban megerősítettek abban, hogy ezt szeretném csinálni! Pályafutásom során többféle továbbképzésen vettem részt. A 90-es évek elején elvégeztem az élelmészvezetőit, melyet egészen nyugdíjazásomig csináltam. 1996-tól 2014-ig pedig vezető óvónő voltam. Mivel nem volt meg a legújabb követelmények által előírt iskolai végzettségem, így három évvel ezelőtt döntenem kellett: Vagy újra iskola, vagy egy fiatalnak átadni a helyem. Nem kellett hosszú ideig mérlegelnem! Hiszen volt egy fiatal, talpraesett kolléganőm és marad még három évem arra, hogy mellette állva segíteni tudjam őt!

Életemben már többször ért szívet melengető érzés és ezek közül az egyik az, amikor az ember maga előtt láthatja az utódját.

- Hogyan látod, van-e különbség a pályád elején, közepén lévő és a mai gyerekek között? S ha van, milyen okai lehetnek ennek?

- Úgy érzem, van! S ezek mind-mind többszálúak, szorosan kötődnek egymáshoz, melyeket nem lehet és nem is szabad egymástól különválasztani. A két, alapvetően meghatározó dolog: a társadalom és a család.

De nem szeretném ezt részletezni. Vannak nálam ezzel kapcsolatban sokkal autentikusabb emberek, akiknek ez a dolguk. A mi feladatunk a nevelés és a tanítás. Azoknak, az alapvető értékeknek az átadása melyek nélkül a reánk bízott gyermekek nem léphetnének tovább az életben. Úgy érzem, mindannyian jó kapcsolatot tudtuk kialakítani a szülőkkel. Ez abból is lemérhető, hogy sokkmindenben kikérték a véleményünket. Aztán voltak, akik nagyon sokat, és voltak, akik jóval kevesebbet tudtak meríteni ezekből.

- Hogyan érzed, elismerték-e azt az oktató-nevelő munkát, amelyet végeztél, végeztetek?

- Szeretném kihangsúlyozni, hogy az egyéni felelősség mellett, ahhoz, hogy eredményeket tudjunk elérni jó csapatmunka is kell! Úgy gondolom, a kérdés szülőkkel kapcsolatos részére már az előbbieken reagáltam. A fenntartóval kapcsolatosan, mint óvodavezető igyekeztem mindent megtenni azért, hogy a gyermekek megkapják mindazt, ami a kor szelleme szerint elvárható, illetve megkövetelhető. Talán ennek a munkának is köszönhető az a megtiszteltetés, hogy én vehettem át legelőször a „Ludányhalásziért” arany pecsétgyűrűt. Most is úgy érzem, ez nem csak az én érdemem, hanem azé a közösségé is, amelynek vezetője voltam. Ünnepnapok alkalmával viselem. Még ma is elérzékenyülök, ha otthon előveszem.

- Mindig is közösségi, társasági ember voltál. Nyugdíjba vonulásod jelent-e ebben valamiféle változást?

- Továbbra is kantorizálok. Hálás lehetek a Jóistennek, mert egy életen át az csinálhattam amit szerettem. Aztán azt is hallottam, hogy rövidesen megújul a ludányi művelődési ház. Remélem megtöltődik élettel ahová érdemes lesz eljánni, hiszen ludányinak érzem magam! Leélt életem nagy részét ott töltöttem.

- Kérlek, mondj még pár gondolatot a családról!

- Két felnőtt gyermekünk van. Nagyon friss felmentési időmet töltöm. Augusztus 4-től leszek nyugdíjas. Elsősorban a család foglalja el a legtöbb időmet, ugyanis megszületett a harmadik unokánk is!

Gratuláltam a háromszoros nagymamasághoz, majd megköszönve a beszélgetést, további erőt, egészséget kívánva köszöntem el. – Hazafelé autózva József Attila: Altató című versének utolsó sorai jutottak eszembe:

„...Tűzoltó leszel s katona!

Vadakat terelő juhász!

Látod, elalszik anyuka. -

Aludj el szépen, kis Balázs.”

S közben, újra, az unokázó Zsuzsa óvó nénire gondoltam.

Brunda József

Helyi érték

Nyugdíjasok kirándulása

Ismételten elérkezett a nyugdíjasok kirándulása. A polgármester úr kezdeményezésére idén május 20-án a vácrátóti Botanikus kertet, a gödöllői Királyi kastélyt és máriabesnyői kegyhelyet látogattuk meg.

Remek napsütéses reggelre ébredtünk, 7,30-kor indultunk Vácrátóra. 9 órától idegenvezető kíséretében botanikai tansétát tettünk, a kertet, a fákat, a növényeket madárcsicsergés kíséretében néztük meg. Utána a Kaktuszházat, a Karbonházat látogattuk meg, ahol az Ökológiai lábnyomról kaptunk tájékoztatást, majd pedig az Orchidea pavilont néztük meg. A parkban láttuk a Vízimalom épületét is. A parkot az 1800-as években Vigyázó Sándor vásárolta meg, és ő kezdte el a növények gyűjtését a világ minden részéről. A jelenleg 12 ezer növényfajt és fajtát számláló élő növénygyűjtemény tulajdonosa a Magyar Tudományos Akadémia.

Innen utunk a nyolc kilométerre lévő gödöllői Királyi kastélyhoz vezetett. Először a kastély

parkjában sétáltunk, ahol a Mária Terézia szobrot tekintettük meg. A gödöllői Grassalkovich kastélyban jelenleg, a felújítás után, 31 szoba tekinthető meg. A kísérőnk a történelméről és az ott megfordult személyekről is beszámolt: így Mária Teréziáról, Ferenc Józsefről és feleségéről: Szisziről. A köznyelv „Szisi kastélyának” is hívja. Több szoba az ő idejükből való bútorokkal, csempekályhakkal van berendezve. Képeket, szobrokat, fegyvergyűjteményt is láthattunk.

Következő állomásunk a Gödöllő melletti máriabesnyői kegytemplom látogatása volt. Mivel kísérőt nem tudtunk szerezni, de az altemplomba és a felső templomszinten is az ajtók nyitva voltak, így betekinthettünk. Az altemplom Szűz Mária szobra előtt elimádkoztuk a Mi atyánkat és az Üdvözlégyet ..., most segíts meg Máriát ..., és elénekeltük a Májusi ibolya szentséges Szűz Mária ... éneket. A máriabesnyői kegytemplomnál a kültéri szabadtéri misére kialakított hely is nagyon szép, és II. János Pál pápának nemrég adták át szobrát.

Hazafelé a turai kastélyt is meg akartuk nézni, sajnálatunkra felújítás miatt nem látogatható, csak kívülről nézhettünk rá.

Utána a Malac-kert vendéglőben üdítőztünk és söröztünk, majd a hazaút közben Szécsényben még egy fagyira megálltunk. (7,30-18,15)

Nagyon köszönjük ezt a szép napot!

A résztvevők

Pedagógus Napra

Tisztelt Nevelők s Tanárok!

Rég múlt emlékképet bogozgatok, hol még kisdíjak vagyok! Ilyenkor, tanév végén, virággal a kézben mentünk az utolsó napon, hogy ezzel köszöntsük

tanárainkat a pedagógus-napon.

Lehet, hogy régimódi, ősz „vénember” vagyok, de a szívem mélyén újra virágot adok! – Szerettem az iskolát, s tán az is engem, mert kik tanítottak, nekik is köszönhetem, hogy ember lettem.

Köszönöm hát, mindenki nevében, azt a sok-sok munkát, fáradságot, melyet értünk, emberekért – nemzedékről-nemzedékre – nap mint nap tesztek, tisztelt Nevelők s Tanárok!

Brunda József
alpolgármester

Ludányhalászi Hírmondó

Kiadja és előállítja:
Ludányhalászi Község Önkormányzata
Felelős kiadó: Kovács Imre polgármester
Tel: (32) 556-020

Szerkesztőbizottság:
Brunda József, Kovács Krisztián,
Pusztai Csaba,
Végh József László

Email: ludanyhalaszihirmondo@gmail.com
Honlap: www.ludanyhalaszi.hu/hirmondo

Elfeledett történetek

A második lépcső Második rész

Az egyik lánctalpas utat tört magának, és az arcvonal elé hajtott. Megállt, kiszállt belőle egy ezredes - a hadosztályparancsnok - maga elé hívta az egység és - alegységparancsnokokat, és eligazítást tartott. Aztán visszaküldte őket egységeikhez, alegységeikhez, felállt a jármű lépcsőjére, hogy kiadja a parancsot. Néhány bevezető, inkább buzdító mondat, és eldőrdült egy fegyver, a parancsnok leesett a járműről. A helyettese, aki a járműben ült, kiugrott, hogy befejezze főnöke elkezdett mondatát, újabb puskalövés, és az is lezuhant, de akkor már nagy baj volt, az ellenség tüzésége iszonyú csapást mért, a felsorakozott, és még helyben álló harcosokra.

A következő parancs az volt, hogy visszavonulás, óriási zűr-zavar, rengeteg sebesült és halott. A járművek nem tudtak megfordulni, aki valahogy megfordult, az azért nem tudott tovább menni, mert az előtte lévő jármű találatot kapott, és elzárta az utat. A halottak és a súlyos sebesültek mind ott maradtak. Nem tehetünk mást. Volt aki könyörgött, hogy lőjék agyon, aki azért, hogy ne hagyják ott, de a katonák egyébként is megviselt elméje másképp működött. Elmenekülni, megüszni, haza kerülni. A fegyvereket eldobálták, a sebesülteket becsavargatták pokrócokba, megitták pálinkával, feltették az ott ragadt járműbe és magára hagyták. A visszavonulás nem szervezeten történt, hanem ki mennyire bírta úgy oldotta meg. Ha egy jármű sikeresen megszabadult a roncsok fogságából, azt a németek azonnal elvették. Azokra a járművekre magyar katona nem ülhetett fel. Volt olyan, hogy magyar felkapaszkodott a platóra, mert még volt hely, a német csizmával rugdosta a kapaszkodó kezét, míg le nem esett. Az ujjai összetörték.

Aki megállt megpihenni az meghalt, megfagyott. Aki egy picivel több pálinkát ivott, az meghalt, megfagyott. A visszavonulás során láttam, hogy nem csak az oroszokkal kellett harcolni, hanem a hideggel is. A fegyvereink nem működtek, vízhűtéses géppuskákkal akartunk harcolni az orosz télben. Egy lövedék nem ment ki a csőből! Bjelgorodnál megpróbálták újrászervezni az egységeket, de olyan erős volt az oroszok lendülete, hogy onnan is továbbhátráltunk. Karácsonykor bekerítették minket, hét hétig voltunk gyűrűben, szerencsénk volt, mert a németek valahogy éket vágtak a gyűrű falán és kisiklottunk. Aztán a folyamatos visszavonulás, de mindig gyalog. A katonának az volt a legfontosabb, hogy legyen mit enni, és ne fagyjon meg. Ellátmány nem volt, a hadtáp - ha volt ilyen - nem tudta, hogy a visszavonulók merre járnak. Meleg ruhánk, csizmánk onnan volt, hogy a halottakról lehúztuk, az az melegebb volt, mint a miénk. Az orosz családoktól nem volt mit elvenni, mert nekik sem volt semmijük.

Nekem fegyverem nem volt, nem cipeltem, hanem volt egy hátizsákom, ha akadt valami élelem, hát abba tettem, meg melegített is és volt egy meleg pokrócom, koszorúba hajtvva, és a hátizsákra felcsatolva. Ez volt az összes felszerelésem. Egyszer, - már a város nevére nem emlékszem - bókásztam a városban, és láttam, hogy katonák konzerveket esznek kézből az utcán. Úgy vagdossák ki a dobozból a fagyos húst bicskával, vagy kinek mi akadt a kezébe. Egyre több katona jött egy könnyen meghatározható irányból, hát én is elindultam arra, ahonnan ők jöttek. Egyre több ember volt az utcán. Mindenféle nemzetiség, és élelmet vittek megpakolt zsebeikben, zsákjaikban. Aztán láttam, hogy nem bírják a terhet, és hozzáfogtak az utcán megenni, amennyit bírtak, vagy eldobálták. Megláttam egy hatalmas épületet, zsinagóga volt. Ott tolongtak az emberek. Én is éhes voltam, - meg a katona legfőbb erénye a túlélés - hát odamentem. Valaki betörte a zsinagóga ajtaját, és kiderült, hogy az egész épület a németek élelem - és ruházati raktára.

Vagonszámra benne a konzervek, a sózott hal, a margarin, a marmaládé, a kenyér, kétszersültök, csokoládé, meg ki tudja még, mi minden. Én, mikor bementem, első dolgom az volt, hogy csizmát cseréljek, aztán beleraktam a hátizsákomba két darab kilós vagdalt húskonzervet, két komiszkenyeret, meg egy meleg pokrócot kaptam fel, kifelé jövet még egy kisebb konzerves dobozt a köpenyem zsebébe csúsztattam, és már mentem is el a közelből.

Itt a város szélén egy olyan házban voltam elszállásolva, ahol egy anya kisgyermekével élt együtt. A férj katona a háborúban, az asszony és a gyerek együtt laktak a háziállatokkal. A ház úgy volt kialakítva, hogy egyik felében az állatok, a másik felében az emberek laktak.

A bejárat közös volt. Itt állomásoztunk talán egy hétig. A kisfiú olyan korú lehetett, mint az én gyermekem otthon, Magyarországon, és ki tudja, él-e még az apja. Mocskos dolog a háború. Én biztosan tudom, hogy senkit nem lőttem le. Azért vagyok ebben olyan biztos, mert egyetlen egyszer nem sütöttem el a puskámat, semmire, még próbaképpen sem.

Amikor beszállásoltam, nem fogadtak valami nagy örömmel. Az anya feje alatt egy baltát láttam, amikor készítette az ágyat lefekvéshez. Nem is takargatta különösebben. Nem mertem elaludni. Sok olyan dolgot hallottam már, hogy az elszállásolt katona nem ébredt fel reggel. Volt két tyúkuk meg egy kecskéjük, de soha nem láttam, hogy a tyúkok mit esznek. A kecske az a fagyos bokrokat rágta, mindenféle hulladékot megevett, meg valami szénaféle is volt a kert végében, ott szárazott leginkább. A gyerek kecsketejet evett, az asszony csáját (tea) vagy semmit. Soványak voltak, és ők is fáztak. A ház gyéren bútorozott nagyon egyszerű szegényes építmény, három helyiségből állt: a bejárat, mondhatnánk, hogy előszoba; az állatok által használt helyiség; és az emberek által használt helyiség, amiben volt minden, itt főztek, aludtak, mosdottak, mostak és mikor besötétedett lefeküdtek. Világítás nem volt.

Szerettem volna a gyerekekkel játszani, de az nagyon félénk volt, ha ott voltam a házban, vagy az udvaron, mindig ott voltak körülöttem, vagy néztek valahonnan. Felbontottam a kis konzervet, amikor kiengedett, elővettem az egyik kenyeret, és enni készítettem. A kisfiú nem tudta a szemét levenni az ételről. Kínáltam, de nem fogadta el. Félt. Ettem belőle néhány falatot, a gyermek csak nézte és nagyokat nyelt. Nem bírtam tovább, anyjának adtam a megkezdett konzervet meg egy jódarab kenyeret, és kézzel - lábbal magyaráztam, hogy adja a gyerekeknek, mert tőlem nem fogadja el. Az asszony szemében nem látszott a bizalom, de elfogadta, evett belőle, aztán a gyermeknek adta. Magyarázott valamit a kisfiúnak, aki mohón evett és gyakran nézett az idegen katonára. Másnap az asszony, forró teát tett elé. Azt mondta, hogy nyet szahar, én meg azt hiszem megköszöntem. Mikor beleittam keserű volt, de jó meleg, mind megittam. Gyanakodni kezdtem, hogy talán azt mondta, hogy nincs szaharin. Eddig nem tudtam, hogy az oroszok szaharinnal isszák a teát. Talán még két napot töltöttem velük, amikor jött a parancs, hogy indulunk tovább. A komisz kenyerek addigra elfogytak, hárman ettük, aztán induláskor az egyik pokrócomat is nekik adtam. A gyerekek olyan vékony takarója volt. Az alakulat - nem voltunk már sokan - reggel korán indult. A gyerek még aludt, az asszonyt meg nem találtam, de nekem mennem kellett. Már szakaszokba rendezve mentünk kifelé a városból, amikor a bábéskodók között megláttam az én háziasszonyomat, nagykendő, de inkább az ajándék pokrócba csavargózva, valamit rejtgetett a pokróc alatt. Messziről felismert, és mikor a közelébe értem kilépett a bábéskodók közül, és egy meleg cipőt nyomott a kezembe. A szeme könnyes volt, férjére gondolhatott.

Rengeteg bajtársam hullott el, többségüknek a fagy, és a hideg miatt kialakult betegségek okozták halálát. Amikor elindultam kora ősz volt, az út egy hét, vagy valamivel több vonaton, és a kemény tél fogadott minket, mínusz harminc fok. A hetedik magyar hadtestet 1943 januárjában csaknem megsemmisítették. Mire hazaértem, tavasz volt, 1943 tavasza. Már húsvét is elmúlt pedig kevés pihenővel, folyamatosan jöttünk, többnyire gyalog. Jó, ha húszezren visszatértünk. Április 30-án a második magyar hadsereg parancsnoksága a működését beszüntette. Amikor hazaértem egy darabig bujkálnom kellett, jóval később rendezték papírjainkat állomáshelyünkön. Kiszabadultunk a halál torkából. De az oroszok a nyomunkban jártak, még egyáltalán nem volt biztos, hogy megúsztuk a háborút."

Összesen negyven millió embert emésztett el a II. Világháború. Ennek magyar vonatkozásai pedig 300 000 katona, 200 000 zsidó, és 80 000 polgári lakos.

A katonáknak mindig vannak hozzátartozóik és azokat különösen megviseli a férj, gyermek, vagy apa távolléte. A gyenge asszonyok csodákra képesek az ilyenfajta megpróbáltatások közepette. Tisztelet és megbecsülés legyen jutalmuk.

Végh József László